

VILDEN.

VECKOBLAD FÖR INTELLIGENS OCH KULTUR

Utgifvet af AXEL LUNDEGÅRD

No 15.

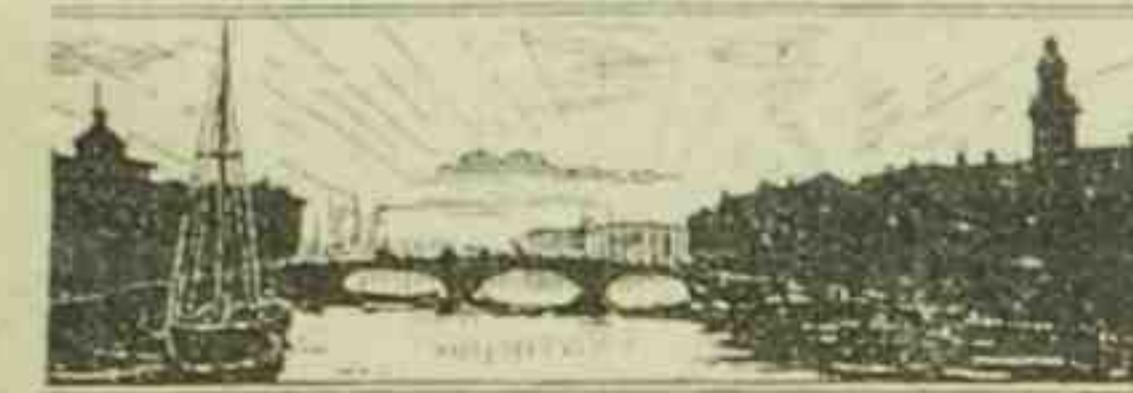
Prenumerationspris:
Helt år . . . kr. 4,50
Hälfte år . . . 2,50
Kvarthal . . . 1,20
Månad . . . 0,40
Prenumeration å alla postkontor i Sverige och grannländerna.

Utgivaren tillfallas personligen Måndagar, Tisdagar och Onsdagar kl. 9–10 f. m., Sturegatan 54, n. b. Bell-Telefon 630 (Ingenjör Hagberg).

Stockholm, Central-Treckeriet, 1897.

ANONSPRIS:
Före texten: 25 öre pr nonparelle rad.
Efter texten: 20 öre.
Lönnummer 10 öre.

1897

Innehåll.

Vilden i Stockholm.
I teaterfrågan. Af Armand.
Gnistor och slagg.
Taube-Fägerskiöldskas målet.
Musik. Af Ole R.
Valentin grubblare. Af Sebastian.
Insända böcker.
Svar på bref.
Ljusning. Af Co. (forts.)

Stockholm den 10 April

Obs! Om du Stockholm mottagtes prenumerationer & postkontoret:
Expedition Mästersamuelsgatan 12.
E. Klemming.
Telefon: 7648.

är den, som en gång shall uttala det förlösande ordet. Men för VILDEN är det sanning, som han troer vara sann; och rätt är hvad han troer vara rätt. Han harmas när han berättar den snöda självsökhetsens, de smäsliga beräkningsarnas, den ideallösas ipsomaniens triumfer i vårt offentliga liv. Skulle VILDEN icke möjligen kunna göra någon nytta genom att kämpa mot allt detta?

Väst är kanske den ideallösa materialism, som gömmer sitt skarpa hökfysionomi och sina gäriga ögon under en mask, hopklistrad af förfalskade idé-etiketter. Mot denna skräpuk skall VILDEN aldrig upphöra att rikta sina pilar.

Ett ärligt och öppet ord, sagt i rättan tid, kan mähända vara till någon nytta? Vilden tillhör intet parti; han sätter värde på att ha sina händer fria. Han menar att ärlighet varar längre än kompromisser; därfor ämnar han alltid uttala sin mening frankt och fritt, utan att först räkna på fingrarna och utröna, hvad som för tillfället lättast kan näs,

Frågor, som icke intressera honom, kommer han aldrig att beröra. I det hela taget ber han att alltid säva sig själv, antingen du nu — käre läsare — anser detta vara en förtjänst eller ett fel. Anser du det vara ett fel, bör du kanske icke prenumerera. Alminstone icke för ett helt år; ty därigenom gagnar du VILDEN!

Framför allt skall VILDEN bli ett organ för vår kultur! Det läter som en paradox, icke sant? Men de stora dagbladen ha icke utrymme för dessa frågor. Man säger: publikens intresse för dem är ringa.

Om så är, månne icke intresset kan väckas?

Vi veta dock alla att en nations betydelse icke uteslutande bestämmes genom storleken af dess arméer; den bestämmes också genom höjden af dess kultur.

Det svenska folket har en litteratur och en konst, som aktas högt af främmande nationer. Har det svenska folket inga förfliktelser mot dem, som bär dess kultur?

Ack! Det svenska folket! Man säger att det sover. Men ibland far det upp, gnuggar sina ögon och later sin fosterländska entusiasm flöda ut över alla gränser. Sa lägger det sig åter till ro.

Där sitter kanske nägonstädés på en vindskammare, just i detta nu, en tänkare, en konstnär, en skald, vars lifsgärning kan vara af långt större betydelse för vårt land än en färd till Nordpolen i ballong. Men det är icke endast den omständigheten, att finansministerns sympatier alltför ohöjdtrit tråda i förgrundens; så länge den dramatiska konsten, som nu, sorterar under finansdepartementet skall detta väl alltid bli fallat.

En man vid namn Pilatus har en gång formulerat just samma fråga i orden **Hvad är sanning?** Människorna ha synbarligen grabbat över den gatan så länge världen stått! VILDEN inbillar sig icke, att han

ning och den hjälp, den förtjänar. Själv skall du också hjälpa mig i min strävan, ty du skall känna, att jag försvarar ditt liv af kärlek till vårt land. Vårt land har icke råd att låta dig gå under!

Och mins: för allt som har gnista och själ står VILDENS spalter öppna. Du må gärna förfäcta meningar, som icke är mina, om du gör det med öfvertygelse och talang. Och ingen skall tro, att du är solidarisk med mig därfor att ditt namn måhända kommer att pryda mina spalter.

Au revoir! käre läsare. VILDEN tigger ingenting af dig! Men om du tror, att han kan bereda dig något nöje eller göra någon nytta, skall du göra dig själv det nöjet och den nytan: att prenumerera!

VILDENS prenumeration pris är: kr. 4,50 för helt år, 2,50 för halft år, 1,20 för kvartal och 40 öre för månad. Prenumeration å alla postkontor inom Sverige och grannländerna.

det klokt att låta sin konst-nihilism skina så tydligt fram mellan siffrorna!

Siffrorna dominera; men bakom dem skyntar man också nägonting annat; och det är väl detta som i sista hand väckt den allmänna oviljan mot förslaget. Man skyntar privat-intressen, enskild spekulation; man ser ett par lömska och gäriga ögon titta fram; och man misstänker, att herr finansministern, naturligtvis i all oskuld, går andras ärenden.

H vem är det som vill fiska och som förlött herr finansministern att grumla vattnet? Jag vågar icke nämna hans namn.

Ryktena ha under de senare dagarna korsat hvarandra. Än hette det, att operan under instundande spelar skulle bli husvill; att en af Blasieholms-teaterns tre ägare, generalkonsul I. W. Smitt, icke skulle vara hågad att förnya hyreskontraktet. Detta ansågs allmänt som ett tamligen dristigt försök att inverka på riksdagens beslut i teaterfrågan; och den allmänna opinionen reste sig med sådan indignation mot upphofsmannen till denna alltför groft planlagda spekulation, att Aftonbladet skyndamt sattes i tillfälle meddela ett slags dementi från herr Smitt, som förklarade sig ingalunda ha nekat under-teckna en prolongation af operans hyreskontrakt för ett år.

Än mer — Aftonbladet, som dittills tegat, bringade också samma dag en ledare om »våra nationalsceners framtid», där alla de välkända och tungt vägande argumenten mot det föreslaget inköpet uppredades, och tidningen till och med, i brist på bättre, slöt sig till det förslag, som formulerats af en eljest icke alltför högt uppskattad morgan-antagonist från Skandinaviska idé-utskänknings-aktiebolaget.

Detta förslag, till hvilket också andra tidningar anslutit sig, går ut på, att talscenen för framtidens skulle förenas med den lyriska scenen under ett gemensamt tak; den nya operabyggnaden. Men olägenheterna skulle kanske icke ha ansett af ett slikt arrangement ligga

Annonsregister.

Barclays téer.

är till sin kvalitet de bästa och billigaste. Té för känna!

Viner af utsökta årgångar kunne beställas från samma firma.

Se annonserna!

I Silvanders Herrekiperings, Stockholm och Göteborg, finnes allt hyad en gentleman behöfver för att kunna uppvisa ett oklanderligt yttré. Se annonsen!

Cigarren Yalta är billig och för priset god.

Eminentia heter en förträfflig mid-dagscigarr, som föres af Tobaks-magasinet, Drottninggatan 31 Stockholm.

Herr E. Klemming, Mästersamuels-gatan 12 Stockholm, emottager allhanda kommissionsuppdrag och speditioner. Se annonsen.

Cigarrsorterna Cleopatra, Las Veras, Guld och cigarrcigaretten Felix från Jon Asklands Cigarrfabrik, Linköping, rekommenderas.

Utställningslotteriet

Dragningar den 1 Juni, 1 Sept. 1897

och utfalla vid hvar och en af dem följande vinster:

1 vinst	kr. 100,000	...	Kr. 100,000
1	>	50,000	...
1	>	20,000	...
3 vinster	10,000	...	30,000
4	>	5,000	...
100	>	1,000	...
500	>	100	...
5,000	>	20	...
5,610 vinster			Kr. 470,000

Lotter till andra och tredje se-rien expedieras till landsorten à Kr. 10.— pr st. mot till oss insända li-qvid atföld af rek. porto (ej mot postförskott).

Utställningslotteriet, Fredsgatan 32, Stockholm.

(S. T. A. 33750)

E. KLEMMING, Stockholm,
Varuagentur & Speditioner,
ombesörjer förtullningar, inkasso- och kom-missionsuppdrag, uppgör frakter, besvarar förfrågningar omgående och billigt.

Kontor: Mäster Samuelsgatan 12.

Allm. Telefon 7648.

(55)

Cleopatra 15 öre

Las Veras 12

Guld 10

Felix 5

säljs i de flesta cigarraffärer.

Jon Asklands Cigarrfabrik, Linköping.

Fabriksodling hos E. Klemming, Stockholm.

Mäster Samuelsgatan 12.

Allm. Telefon 7648.

(56)

Som **Specialité** föra vi ut vår nyestablerade Cigarr-, Cigaret- och Tobakssaffär en Bremecigarr.

* Eminente, *

hvars fina smak och arom bör tilltala hvarje cigarrkännare.

Cigarren är för oss tillverkad af utsökta Sumatra- och Havanatabak och säljs till det låga priset af Kr. 10,40 pr 100.

Order från landsorten expedieras fraktfritt vid rekvisition af 200 cigarrrer.

Dessutom rekommenderas en mångfald **nyimporterade** cigarrorter från de mest väl renommerade fabrikörer i Bremen, Hamburg, Holland samt

Havana-Cigarrer.

Tobaksmagasinet. Drottninggatan 31 Stockholm.

Stoopendaal & Komp., Cigarrimportörer.

Riks- och Allmänna Telefon.

Priskurant på begäran omgående.

SILVANDERS
Herrekiperings
Stockholm—Göteborg.
Scotts berömda

HATTAR
Dents Handskar

Nyheter
Halsdukar o. Toilettartiklar.

Kungl. Operan.

Torsdagen den 5 April

(Skärtorsdagen)

kl. 7.30 till omkring 10 e. m.
gives till förmän för

de Kungl. Teatrarnes pensionsinrättning

Lifvet en dröm

Skädespel i fem akter af Don Pedro Calderon de la Barca.

Fri bearbetning af F. A. Dahlgren.

I Sizimunds roll debuterar hr Gösta Hillberg.

Biljetter till Operans vanliga pris med köpk säljs från och med Lördagen den 10 April i Allmänna Tidningskontoret vid Gust. Adolfs torg.

Obs! Biljettförsäljningen fortgår även under löppet af Söndagen d. 11 April kl. 9—11 och 1—4.

Anteckning af biljetter eger icke rum.

Stycket uppförs endast denna gång.

(S. T. A 34491.)

i öppen dag. I vårt grannland, Danmark, där denna idé praktiseras, ha erfarenheterna pekat at ett helt annat håll, och alla som ha intresse för dramatisk konst, önska numera ingenting högre än en separation. Också har frågan om byggande af en ny talscen ifrigt diskuterats under de senare åren, ehuru diskussionen ännu icke mynnat ut i något beslut.

Då det i vårt land just nu tydligen finnes en stark stämning för ett definitivt ordnande af dramatiska teaterns framtid, lär väl klokheten bjuda, att vi välja den mest praktiska vägen för uppnäende af detta mål. Det har talats om, att det skulle tillsättas en komité som skulle fa i uppdrag att inkomma med förslag. Nåväl, må man icke dröja därmed; ty komitéer plåga arbete långsamt och tiden är knapp.

En artikelförfattare i Nya Dagl. Allehanda har för öfrigt redan framlagt en plan, som bör göra arbetet mycket lätt för den blivande komitén. Idén är så väl funnen och förslaget är så väl motiveradt, att alla som ha verkligt intresse för den dramatiska konstens framtid i vårt land, borde kunna samlas omkring planen och enligt arbeta för dess genomdrivande.

Jag skall en annan gång återkomma till dess detaljer och kan därfor nöja mig med att här kalkera fram konturerna.

I stället för att köpa den gamla Blasieholms-teatern, skulle staten anslå den summa, som figurerar i k. propositionen härom, till byggande af en ny teater, af ungefärligen samma dimensioener som den nuvarande Dramatiska teatern. Denna nya teater skulle få ett ypperligt läge om den uppfördes på tomten mellan Nybroviken och Bärzelii park, öster om Arsenalsgatans förlängning fram till Nybrogatan. Tomten skulle för detta ändamål säkerligen gratis upplåtas af staten. I och för byggnaden skulle erfordras en summa af 600,000 kronor, som kunde åstadkommas, dels genom försäljning af den gamla Dramatiska teatern, dels genom ett inreckningslån i den nya. Med det i den k. propositionen figurerande 35,000 kr., som under de första åren skulle betalas i hyra, kunde skulden amorteras på 15 år och på så sätt skulle vi få en nationalscen, värdig sitt namn, utan att det kostat staten ett øre.

Beträffande organisationen i öfrigt af denna nationalscen uttalar författaren de åsikter, om hvilka så godt som hela presen numera enat sig och som jag för min del så mycket heller underskrifver, som jag först såg dem framställda i Vilden.

Armand.

Ett bref till GIULIO.

Min käre vän!

Jag har med intresse läst din artikeln »Recetten i fara!« Och jag gillar i allmänhet dina synpunkter. Just därför ber jag att få rätta ett par — låt oss säga tryckfel — som insmugit sig bland sanningarne i din framställning.

Du talar om associationens ledande damer. Ack! Det är icke så väl! Inom dramatiska teaterns association är det nämligen damerna, som representerar det konstnärliga intresset; herrarna bekänna sig — med få undantag — till Ossianhamrinismen.

Madam Sans-Gêne är icke medlem af associationen; men hennes naturliga instinkter draga henne mot herrarna och hennes sympatier tillhörar Ossianhamrinismen.

Herr Emil Hillberg står också, som bekant, utanför den egentliga ringen och har således intet afgörande inflytande på dess beslut. Att han med glädje skulle hälsa August Lindbergs val till regissör kan man emellertid taga för gifvet.

Associationen har 15 medlemmar. Af dem torde fruarna Fahlman, Howing och Sandell, fröknarna Bäckström, Klefberg och Åhlander samt herr Palme under alla omständigheter rösta på herr August Lindberg vid det förestående valet till regissör. Det är summa 7 röster. De öförga medlemmarna äro: direktör Fredriksson, herrarna Bäckström, Hamrin, Hartman, Personne, Skåberg, Thegerström och en till, hvilkens namn jag för tillfället icke minns.

Af dessa anses två vacklande och en har — på senare tiden — haft för vana att icke besöka associationens sammanträden.

Utgången af valet är då, som du säger, oviss; men absolut afgjordt är det icke, att herr August Lindberg stannar i minoritet.

Din tillgifte
Romeo.

Typografiska föreningen anordnar en s. k. National-Matiné å Kungl. Operan Söndagen den 11 April. Programmet ser inbjudande ut: i dess midt står en symbolisk kvinna med fjärilsvingar på ryggen, dansande ett slags serpentindans.

Programmet innehåller två afdelningar: I. Konsertdelning och II. Svenska folklekar och folkdanser. I första afdelningen utför Typografiska föreningens sångkör under anförande af direktör Julius Wibergh åtskilliga kompositioner af herrarna Wibergh, Berwald, P:son Berger, Lindgren och Ahlström. I andra afdelningen uppträder sångkören endast accompagnerande, medan däremot ett 30-tal unga damer i nationaldräkter fylla scenen, framställande typer och karakterer ur folklivet: länsmannen med fru, klockaren med fru, unga damer och studenter, en bygdemälsberättare m. fl. Allt detta enligt programmet. Det torde bli af stort intresse att se unga damer spela klockare och länsmän.

I det hela taget tyckes National-Matinén arta sig till att bli en munter tillställning. Biljetter finnas från och med Torsdagen den 8:e till salu i Allmänna tidningskontoret, Gustaf Adolfs torg.

Dagensnyheterismens kaninarbete.

Från olika håll rapporteras det till Vilden att Dagensnyheterismens kaniner utveckla en nervös verksamhet i afsikt att underminera Vildens wigwam i Stockholm.

I spetsen för Dagensnyheterismens minörer synes en ovanligt raggig och en mycket pomaderad kamin. Bäda köpa Vilden regelbundet: ty de ha ända från början varit fascinerade af dess innehåll; men som ett slags vannmaktens protest utslunga de alltid lika regelbundet ett eller annat gläpord, afsett att misskreditera samma publication, hvars innehåll de dock sluka med glupande ögon. O, Ni otacksame!

Formen för dessa misskrediterande yttranden är alltid skäligen stereotyp; ty fantasi och uppfinningskedom står icke de båda alskvärdar djuren till buds. Oftast användes formeln: »Vilden — ja, den dör nu snart!«

Men Vilden lefver — trots allt — och de profeterande kaninerna bli för hvar vecka mer och mer missmodiga. Och de stirra alt mer och mer förvändat med sina runda ögon. För dem är det alldeles otänkbart: Vilden har inga vänner i pressen, intet kotti, som gör reklam för honom; ingen finansman, som af egennyttig spekulation håller honom om ryggen — och ändå lefver han! Hur är det möjligt?

Ack, det är så enkelt. Det finns i vida kretsar i vår hufvudstad och i vårt land en längtan hos den läsande allmänheten att någon gång höra ett öppet och årligt ord. Det är på denna längtan Vilden lefver och det är tack vare den som Dagens Nyheter dör. Våra öden äro på sät vis djupt och innerligt förbundna och Vilden förstår därför också Dagensnyheterismens nervosa och ängsliga undermineringsförsök. Hvar gång Vilden kommer ut, blekna alla kaninerna vid Regeringsgatan; det är för dem ett memento mori.

Därför är det också med darrande röst som de hvar vecka på tidningskontor och i cigarraffärer framstammas sitt stereotypa: »Vilden — ja, den dör nu snart!« Det är en skälvande ångest som tager sig detta stereotypa uttryck. Vilden, som också är mottaglig för vekare känslor, skulle så gärna vilja göra sitt till för att lugna dem. Därför skall han nu öppet bekänna, att det blott är Dagensnyheterismen som princip han bekämpar: industrialismen i pressen, spekulationen i idéer, falheten i åsikter. För de enskilda falnäm, som Dagensnyheterismen förbrukar, hyser Vilden intet intresse och mot dem har han intet agg.

När Dagensnyheterismen en gång är död, skall Vilden också gärna sätta sig i spetsen för en insamling till förmän för de kaniner, som genom katastrofen bli arbetslösa. Tills vidare må de gärna fortsätta sitt oskäliga undermineringsarbete. Vilden kan det aldrig skada, ty han har varit försiktig nog att uppslå sin wigwam på en bergsknalle. Det fördras krut för att spränga den i luften! Men krutet är, som bekant, icke uppfunnet i Dagensnyheterismens hufvudkvarter.

Alfred Nobels testamente
öfverklagadt.

Öfver hela den civiliserade världen skall den nyheten mottagas med blandade känslor. Det är professor Hjalmar Sjögren och hans hustru, född Nobel, som anmält klander mot testamentet och yrkat, att dess bestämmelse angående ett ingenför Ludvig Nobel tilldelat legat, måtte förklaras vara utan kraft och verkan.

Alltså: tills vidare gäller klagandernas klandertalan blott en enda paragraf i testamentet; men man misstager sig kanske icke, om man i denne åtgärd ser ett slags juridisk rekognosering med ändamål att undersöka, huruvida det över hufvud taget finns någon möjlighet att få den afflidne mänskligovännens testamentariska dispositioner förklaraade olämpliga. Väl har det försäkrats, att något sådant aldrig skulle vara påtänkt; men ingen vet hvarifrån denna försäkran emanerat. I det hela taget hvilas det ett mystiskt

dunkel öfver situationen och rättegångens resultat motses, naturligt nog, med mycken spänning. Skulle det visa sig att en af testamentets paragrafer kan förklaras olämplig, torde gärde därmed vara upprivet och fältet öppet för vidare framryckande.

Samtidigt ha de af dr. Nobel utnämnde testamentsexekutorerna gått i författnings om att, under iakttagande af alla lagliga former, få vissa af bestämmelserna i testamentet förtydligade.

Tidningaffärer. Tidningsaktiebolaget »Sverige» har inköpt ett större antal aktier i »Svenska Dagbladet». Näraste följd af denna affärs-transaktion blir att den planlagda tidningen »Sverige» uppgår i »Svenska Dagbladet», som således kommer att få en ny redaktion och delvis ett nytt program.

Affären tyckes förmälig. Svenska Dagbladet har under sin nuvarande redaktion ryckts upp till en i många afseenden mönstergill morgontidning och dess prenumerantantal har på sista tiden ökats lika hastigt som Dagens Nyheters sjunkit. Det skulle särskilt genast icke ha dröjt länge, innan aktieägarne kunnat päräkna en afsevärd utdelning. Men därom ha de synbarligen icke själve varit lika lifligt övertygade! De ha valt det säkra för det osäkra — och sålt sig till »Sverige», som hoppas på skördar frukterna. Den nuvarande redaktionen är upp sagt, heter det...

Aktiebolag borde aldrig få utgöra tidningar!

Eu intressant soaré gäfves å Kgl. Operan Torsdagen den 15 April kl. 7.30 e. m. till förmän för de Kgl. teatrarnes pensionsinrättning. Därvid uppföres Calderons *Lifvet en dröm* med herr Emil Hillberg, Fru Howing och herr Gösta Hillberg i de större rollererna.

Den stora allmänhet; som längtar efter en annan dramatisk kost än den man i hvardagslag bjudes på i vår hufvudstad, bör skynda att försäkra sig om de biljetter, i Allmänna tidningskontoret från och med nästa Lördag.

Vallentin grubblare. Härmed debuterar en ny skald! Pseudonymen, som han valt, klingar just icke starkt lyrisk, ehuru icke heller nägonting — Gud ske lo! — härken i diktarens namn eller diktens innehåll tyder på, att han skulle höra till alk-släktet, d. v. s. pingvinerna eller de s. k. gumpfottingarne inom litteraturen.

Måhända behöver det annmärkas, att denne Sebastian icke är att förvexa med den Bastian, som förut framställt sin filosofiska åskrädnad i Vilden; de äro hvar i sin genre förfärliga, men synonyma äro de icke.

Ej heller bör någon tro att denne Vallentin grubblare någonsin haft någon kaffe-agentur.

Taube-Fägerskiöldska

målet.

En anmärkning.

Vilden, som ogärna gör i sensation, har icke funnit skäl att relatera de märkliga detaljerna i denna bedrägliga historia. Allmänheten har genom de dagliga tidningarna fått veta nog — och mer än nog — för att på egen hand bilda sig ett omdöme. Emellertid förekom vid målets senaste behandling ett intermezzo, som väckt pinsamt

Expeditionen af Vilden

Stockholm.

PAPPERSLAGER: Stort urval af moderna och originella papperssorter.

uppseende i vida kretsar, och som är af den art, att det icke bör få passera oanmärkt. Då ingen af de öföriga Stockholmsidningarna innehållit några reflexioner i anledning därav — ehuru saken är af obestridlig vikt —, skall *Vilden* gärna offentliggöra nedanstående anmärkning gent emot det sätt, hvarpå svarandeombudet, v. häradshöfding Karl Staaff, lär ha upprävt inför rätta.

Käre *Vilde!* Har du plats för detta? Af de många vittnen, som instänts i Taube-Fägerskiöldskas målet, hade blott ett enda iakttagit inställelse. Det var en ung dam, som säkerligen icke med gladt hjärtा trädde fram för skricket, och som i alla händelser bort kunnat påräkna att bemötas med mera hänsyn, än hvad svarandeombudet tog sig friheten visa henne. Då sådant får passera, förväntas man icke över, att flertalet af fröken Fägerskiöldas förra kamrater, som blifvit kallade till vittnen, utblivit.

Anmärkningen gäller icke det säkert tämligen påkostande korförboret, däremot finnes väl ingenting att invända, ehuru det nästan förefoll, som om den unga damen själf suttit på de anklagades bänk i stället för vittnenas. Men som en otillbörlighet måste man stämpla svarandeombudets — dess bättre misslyckade — försök att, till frömen för sin klient, förringa intycket af det graverande vittnesmålet genom en mer än oforsynt insinuation.

Sedan de orimliga jäfsanmärkningarna lemnats utan afseende, tillät sig fröken Fägerskiöld advokat att inför rätten framställa vittnet som en mindre trovärdig person, oförmogen att fälla ett omdöme etc., etc. Detta skedde efter det vittneseden blifvit afslagd. Enligt svarandeombudets framställning skulle den unga damen alltså vara: antingen en meneders eller en otillräknlig idiot. Det värdiga sätt, hvarpå hon besvarade denna advokatoriska impertinens, bevisade dock tydligt nog både att hon visste hvad hon sagt och att hon var medveten om sitt ansvar.

För undertecknad, som icke är djupare invigd i juridikens mysterier, men som har den största värndad för humanitetens lagar, tyckes det som om sådant icke borde få passera inför domstol. En advokat har naturligtvis både rätt och plikt att göra hvad han kan för sin klient, men han får icke i sin ifver överskrida grannlagenhetens gränser, om han är än så lifligt övertygad om klientens oskul. Ett smula själfbeherskning är alltid klädsam och gör alltid mera intyck än den blinda ifvern.

Särskilt borde väl svarandeombudet känna sig så mycket mera manad till försiktighet, som han nog under handläggningen af detta mål kan komma att riskera icke så litet af sitt anseende för juridisk skarpsinnighet, genom ifvern att häfda sitt gamla anseende som oegennytig förfäktare af hvad han själf anser vara rätt.

Antibarbarus.

Insända tryckalster.

Teosofisk Tidskrift, 3:de häftet. Innehåller som vanligt diverse; dels teosofiska originalartiklar, dels översättningar. Likaledes förekommer en afdeling »Frågor och svar»; både frågorna och svaren är naturligtvis teosofiska. Ett spörsmål lyder så: »I hvilka hänseenden kan likförbränningen ur teosofisk synpunkt vara att föredraga framför det gänske begravningssättet?» — Redaktionen tyckes ännu grubbla över svaret.

Wald. Zachrissons Reproduktions-Atelier, Göteborg.

Ett litet elegant häfte innehållande diverse lyckade reproduktioner af fotografier, pennteckningar, träsnett och boktryck i autotypi (koppar- eller zinktetsning) och fototypi, ja till och med fotokromotypi.

Herr Zachrisson skrifver själf i förordet: »Länge har Stockholm varit den enda stad i Sverige, där kemigrafen odlat. Den stora efterfrågan på clichéer har emellertid gjort det till en nödvändighet, att äfven i rikets andra stad en reproduktionsatelier upprättades etc.

Föreliggande häfte visar, att denna reproduktionsatelier är *first class*.

Vallentin grubblare.

Din blick är mörk och din panna sänkt,
och vemod hägrar på dina kinder.

Vallentin grubblare, säg,
hva mörka tankar ditt sinne tankt
och hva som läpparnas löje binder.
Hur lyder gätan, den underbara?
Hvars svar du ej mäktar uppfenbara?

Vallentin grubblare, svara!

Du gdr till stranden i enslig stund,
när månen högst uppå fastet sitter,

Vallentin grubblare, men
du ser ej skimret kring sjö och lund
ej heller stjärnornas glitter,
och ej hur strålarne le och leka
och glädtigt kyssa och gäcksamt smeka
din kind den dystra och bleka.

Du ser framför dig i solens brand
ett haf med hvälvande böljor yra,

Vallentin grubblare, men
dig lyster ej stöta ut från land
och ut bland böljorna styra,
och gripha hurtigt kring roderstången
och kämpa trotsigt mot böljegången,
ty grubblet håller dig fängen.

Du ser ju, lyckan emot dig gär
i ungmösketnad och famnen sträcker,

Vallentin grubblare, men
det varma famntag du kallt försmår,
du tar ej handen, som hon dig räcker.
Din lycka rynkar föraktfullt pannan
hon smäler redan emot en annan,
— snart famnas hon af en annan.

Hvad är det väl för en djup myster,
som så kan ungdom och dädkraft söva?

Vallentin grubblare, säg!
Vill du förklara, hvad livet är,
men lyster icke att livet pröva,
förklara kärlekens makt, den höga,
men aldrig se i en flickas öga?
Ack, — grubblet båtar dig föga! —

Är det ej bättre med lust och hast
sin lycka gladt räcka handen?

Vallentin grubblare, säg!
Och vira rosor kring stäf och mast
och stöta ut ifrån stranden,
och rodret rakt utdt hafvet vrida
att nu ett mål eller skeppsbrott lida
— dock allt med glädje förbida?

Sebastian.

Svar på bref.

Sebastian. *Vilden* heisar dig välkommen och tackar dig. Det är icke någon dristighet att träda in i hans wizwiz, då man medför så goda rekommendationer. Den större anden bevar ditt skäldegr och skydde din utveckling! Den första diktandet vände direkt till tryckeriet och den andra skall snart följa efter.

Hem? Möjligt! Fa sel! En smula retouchering behöfs dock. Tillåter Ni?

H. Z. *Vilden* skulle så gärna ha tjänstgjort som postillon d'amour genom att offentliggöra det näpna illa brevet till den otvivelaktigt ännu näpna illa fröken, om brevet innehållit ännu en smula esprit. Det fanns nog en del, men det var så uppbländadt med en alltför ungdomlig djupsinnighet, att det nästan druknade. Skrif om det och gör det hättre — för Siris skull! Eljes far *Vilden* lust att begagna er idé och publicera ett litet kärleksbrev för egen räkning. Hvem vet? Måhända väljer sedan er tillbedda dem af oss båda, som bäst förstår att röra hennes hjärta med språkets mjukaste ord!

Julius. Tack. Starka uttryck behöva ju icke vara bombastiska, och *Vilden* fann ingenting bombastiskt i er dikt, som Ni sett af förra numret.

Co. Det skall bli rättadt.

Musik.

Francesco d'Andrade på Kgl.
Operan.

Hvarför älskar man konst i allmänhet och musik i synnerhet? Därför att den fyller brösten med de ljusfligaste förmömmelser: man blir så god och så vek; man försättes till en värld där det dagliga lifvets gråa enahanda försvinner — där allt är skiftande, soligt blått.

När jag hör musik, känns det som hade jag själf en strykörkester af de subtilaste nervsträngar i mitt bröst och som om mjuka händer smekte fram översinnligt härliga melodier från dessa strängar. Det känns som vore jag barn på nytt, und dabei werde ich sentimental wie ein Hund, wenn er zum ersten Male liebt!»

Af allt detta ser du, käre läsare, att *Vildens* musikanmälare icke är en s. k. professionell musik-Joppe. Också skall jag i allmänhet väl akta mig för att använda musiktekniska termer, som endast tråka ut dig och icke kvarlemna någon reell behållning.

Men nu då jag måste skrifva några ord om sennor Francesco d'Andrade är jag verkligen i förlägenhet. Det förefaller mig som ginge jag ut att söka blommor i en trädgård, hvilken redan är plundrad på allt hvad vackert där fanns. Jag kommer för sent. Före mig ha alla de dagliga tidningarnes musikanmälare hyserat i rosensbuskarne och rabatterna; de ha plockat at sig språkets vänaste blomster; samlat dem till näpna buketter och lagt dem för den celebre gästens foter.

Till på köpet är det nästan sannt allt hvad de sagt! Därför är det också nästan hopplost att försöka göra en liten efterskörd. Men det måste ju ske!

Alltså:

Jag har sett och hört sennor d'Andrade i *Don Juan* och i *Wilhelm Tell*. Onödigt att grubbla över, i hvilken af dessa två

roller den utmärkte sångaren når högst. Det är och förblir en smaksak. Antingen han visar sig som Don Juan i raffinerad elegans eller som Wilhelm Tell i den enklare men knappast mindre raffinerade schweitzaredrägten, är han ju konstnär i hvarje nerv; och det skiner alltid igenom.

På tal om kläderna: när man ser våra egna sångare och sangerkor på scenen, har man alltid en förmimmelse, som om man åskådade en maskerad. De uppträdande bär den eller den dräkten; sennor d'Andrade är helt annorlunda hemmastadd i sina kläder, han! Han ser icke ut som om han för aftonen hade hyrt Don Juansköstyren i ett klädstånd.

Och som han bär sina kläder, så uppår han också sina roller. Det var en njutning att se, hur han spelade på sin mandolin under serenaden i *Don Juan*. Omöjligt att tro annat, än att han själf åstadkom musiken. Det var energi och musikglädje i hvarje finger af hans hand.

I *Wilhelm Tell* spelar herr Lemon på mandolin; hans lilla hand hvilar slappt på strängarna af segelgarn; då och då sprattla fingrarne automatiskt medan han sjunger. Ingen mänskliga tror, att han själf åstadkommer musiken eller ens att det finns strängar på den brädmolin, han bär. (Här har operans nye öfverregissör en uppgift: ma ingen händanefter få uppträda med mandolin eller cittra på scenen utan att åtminstone försöka inbillu publiken, att han verkligen förstår spela på det instrument, han håller i handen.) —

Sennor Francesco! Jag tackar Er för all den njutning Ni beredt mig under de aftnar Ni uppträdde och för all den njutning Ni ännu kommer att bereda mig. Jag skulle så gerna vilja lägga en riktigt präktig bukett af ord för edra fötter, som uttryck för min beundran och mitt erkänndande; men jag gitter icke uppéra de andra recensenternas förtjusningsuttryck och jag grubblar fäfängt för att finna ett loppord, som ingen annan brukat.

Mitt svenska hjärta slog — liksom de andres — af stolthet och tacksamhet då Ni i *Don Juan* sjöng serenaden da capo med svenska ord. Och ändå... månne Ni icke är för stor som konstnär för att taga er tillflykt till slika effekter? Det passerar icke en man, som lefver i sin roll, att sjunga detta eller detta da capo. Ni slår ju därmed själf ihjäl den illusion Ni med uppjudande af ert konstnärsskaps alla rika resurser framkallat. En *Don Juan*, som sjunger serenaden eller dryckesvisan för publiken, är icke längre någon *Don Juan*. —

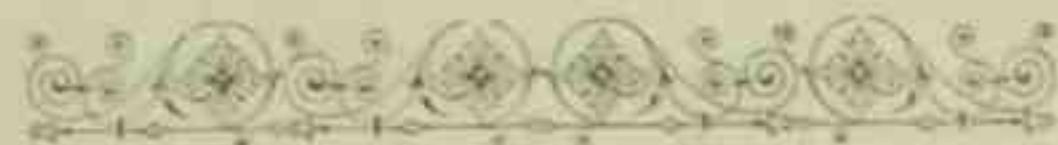
Herr Nordqvist dirigerade *Wilhelm Tell*. Under accompagnementet till Rütliden säg det ut som om ett gammalt minne dragit genom hans själ; och ett litet smäleende lekte kurra gömma under mustascherna.

Ole B.

Insända böcker

På exkursion af Alma Cleve. Innehåller 5 berättelser: »Det upphunna», »På exkursion», »Ett skott», »Från fjällbygden» och »Pastallen».

Vilden skall läsa dem.

Ljusning.

(Forts.)

Hon reser sig med ovanlig lifflighet och går fram till sin byrå. Ur en låda framdrager hon efter något sökande, ett litet paket, hvilket hon placeras på bordet, framför honom.

Det väger tungt, då han tar det i handen.

Han afsliter papperet — två gamla, svenska tändsticksaskar sticka fram. De små lädorna dragas ut, det klingande innehållet tömmes på bordet och räknas: det fins ju hela fyra guineas.

»Vill du låna mig detta till om någon tid», säger han rappt, så skall jag arrangera allt — köpa — biljetter och det nödvändigaste i klädsväg. Jag behöver ju icke något, men du

Hvad vill du ha? Sigrid nickar samtyckande; hon mäste nog ha en waterproof, förutom några småsaker...

Med de praktiska förberedelserna har liksom en frisk vind börjat blåsa in i det kvafla rummet. Hos Sigrid har som genom ett trollslag en förändring egit rum; de slappa dragen ha fällt ifrån och reflekterat än en gång hennes forna flickskönhet, ögonen ha mist sitt däsigas uttryck. Det gryende hoppet kommer henne att återfå en känsla af spänstighet. En tanke börjar gro, att kanske vore icke allt ännu öäterkalleligt för sent.

En god stund sitta de båda tillsammans, talande med låga stämmor, beräknande, görande förslag. Det är så lugnt för Sigrid att hā någon hos sig, hvilken hon kan delgivna sina bekymmer och som inger henne förtroende. Det är något så helt nytt!

Hon tyckes under tiden ha blifvit både modig och stark. Men då Ivan reser sig och bjuder farväl, öfverväldigar henne rörelsen plötsligt — hon brister i häftig gråt. Det har varit för mycket för henne — de till ytterlighet spända nerverna reagera.

Så godt han kan, söker han lugna henne. Men när han skall föra henne till chaiselonguen bär det sig ej bättre, än att han gång på gång snafvar och famlar — han ser sjelf ej längre klart. Rörelsen har blifvit honom för häftig och lutade intill hvarandra blifva de sittande, under det heta, länge återhällna tårar framflyta med väldsam häftighet. De gråta som de ej gjort någon af dem, sedan de voro barn — det öfverfulla hjärtats befriande tårar.

Ivan är den, som först bemannar sig. Tillbakatryckande sin rörelse, reser han sig hastigt och aftägnar sig, i det han uppmanar henne att vara modig.

Oaktadt det ej är så långt lidet på dagen, är det ganska mörkt. En svartgrå dimma insveper det dystra Cardiff i sitt tåta dok, fördunklande alla färgtor, utsuddande alla konturer. Men genom dess till utseendet ogenomträngliga maskor, skära sig dock yttlingarne af det rastlösa lifvet. Med ångbåtarnas infernaliska hvisslingar — som i nöd — blandar sig lokomotivens varnande stönanden. Rasslet och braket af kolen, som från de skyhöga kranarne vräkas ned i fartygens magar, fyller atmosfären med ett oasbrutet, jäktande surr, kommer den att vibrera.

Sigrid vaknar upp. De starka puls- slagen därute, förefalla henne nu liksom markernas takten för hennes eget hjärta. Så har hon aldrig förstått dem forut!

Med ett spräng är hon vid fönstret: der går han der nere!... Hon följer honom med giriga blickar tills han försvunnit. Huru olit är för henne icke denne Ivan mot den, hon känt derhemma... Ah, som dagen mot

natten. Men hon känner, att det är denne hon välsignar i sitt hjärta, denne, som nu är på väg att göra så mycket för henne.

Det blir henne plötsligt så varmt i bröstet. En underlig känsla kommer över henne, men hon skulle icke kunna gifva den något namn. Det är som om något inom henne hölle på att frigöra sig, för att följa honom der nere i dunklet, det är som lefde hon ej längre uteslutande sitt eget, ensamma liv.

Fast mörkret redan uppslukat sista skymten af honom, är det ej som om hon afklippt det växande hoppet, nej, hon ser honom ändå, följer honom. Hon tänker, att hon alltid skulle vilja se honom så för sin irre syn, när heilst hon ville — honom, den ende, som visat henne vänlighet, visat henne, att han egde ett hjärta! Och uttrycket i hennes ansikte blir drömmande.

Utan att egentligen veta hvad hon gör, uttalar hon en af bönerna i Fader vår: »Förlåt oss våra skulder...» I tankar fortsätter hon den, de andra följa. Men så kommer hon att tänka på att det icke är bönen i sin helhet. Hon letar och letar, men — kan ej komma på början.

Är det möjligt? Har det gått så långt... hon kan verkligen ej längre den bön, hon hvarje aften som barn bedt till Honom!

En brinnande rodnad täcker hennes kinder och i utsäglig ångest pressar hon tillsammans de till andakt ihopknäpta händerna. Jesus, är det möjligt...

Och åter kommer maktlösheten över henne — hon segnar ned på knä.

Med sitt lif skulle hon vilja återköpa kunskapen om bönen. Men hon mäktar det icke, hon är öfvergifven, öfvergiven... Hon tycker sig känna hur

dämoner fäcta om henne, slita i hennes stackars syndiga kött, sarga till trasor hennes skälvande hjärta.

I högsta nöd anropar hon om barmhärtighet. Hon sätter ihop en bön, lättigt konstlös, framför den med lägande ifver, ej släppande tag förr än hon blir välsignad. Och, se, hvad under!

Hon känner sig med ett åter som barn, känner alla de längesedan glömda barndomsminnen åter hålla sitt intag i sin själ och med dem de böner hon vid moderns sida bedt: »Fader vår» — hon jublar — »Fader vår...»

Hon beder bönen i hela dess längd, rent som vatten, utan att stappa. Och den följes af Välsignelsen — det är i den ordningen hon läst dem som liten.

Då hon slutat har en inre frid födts i henne: hon känner sig så märkvärdigt lugn. Det kommer henne före som hade en mur hastigt börjat resa sig upp omkring henne, värjande mot faror, skyddande mot fruktan. Hon blir till en annan människa, förefaller sig redan stadd under förändring —

Men redan stadd under förändring — hon liggar på chaiselonguen. Hemskala hallucinationer skymta fram och svinna i ett ständigt virvarr. Om nu Ivan aldrig komme! Om det, hon vänstade i feber, skulle upplösa sig i dimma? Ett skärande hänskratt skulle kanske bli det enda svaret på hennes förtviflade rop om hjälp. Nej, hon vägrade icke tänka vidare!

Som i medvetlös dvala, blir hon hon ligga på chaiselonguen. Hemskala hallucinationer skymta fram och svinna i ett ständigt virvarr. Om nu Ivan aldrig komme! Om det, hon vänstade i feber, skulle upplösa sig i dimma? Ett skärande hänskratt skulle kanske bli det enda svaret på hennes förtviflade rop om hjälp. Nej, hon vägrade icke tänka vidare!

Hon hade dock ett återfall af ångest, vid tanken på ett möjligt besök. Hon vet af gammalt, att det tjenar till intet,

föreföra hufvudvärk eller ejes något illamående — det hjälper ej, hon får derför icke neka. Men nu, sedan detta händt, denna förändring försig- gägt med henne, skulle hon hellre vilja

döda sig, än läta sin kropp skändas. Den ängslande oron tillsnör hennes strupe, hämmar andedräkten och hon får plötsligt en hjärtklapping så häftig, som skulle den snabbt fallande hammaren der inne slå häl, genomtränga sitt omhölje.

Men då — blixtnabbi — kastar hon sig ned och ber än en gång sina barndomsböner, ber dem innerligare

än någonsin förut i lifvet, med lägande tro, släpande sin syndfrätta, orende själ i stoftet.

Och bönens makt är underbar. Verkningarna äro nästan ögonblickligen skönjbara. Hennes courage pånyttfödes, hon känner sig ej längre orolig. Då plötsligt dimman ljusnar — hon vet det är solen — tar hon det som ett godt omen.

Middagstimman slår utan att någon stört henne.

Då hon något senare går ned till den gemensamma måltiden, medförför hon en känsla af söndagsstämning, ett lugn, hon som liten en helgdagsmorgon erfarit, då hon nyss vaknat och funnit det så tyst, ute som inne, sett den nya klädningen framlagd och hört första ringningen till högmessan tona. Det är som ginge hon beväpnad, som bure hon med sig en härligt ciselerad sköld, smidd af goda föresatser starka materia och besittande förmågan att värja henne mot angreppen af den omkring henne sig vältrande, stinkande lastens tusenhöfda hydra.

Eftermiddagens timmar har längsamt förrunnit.

Redan tidigt har det varit mörkt. Det duggar kusligt, luften är råkall och medförför en känsla af dödskyla. Nere på gatan, som likt en slingrande jätteorm rinner bort mellan husraderna, står stenerne blanka af den fallande svetten; längs fönsterrutorna rinna långa svarta maskar af utkräft sot från de otaliga skorstenarne i hamnen. På likartadt afstånd från hvarandra, te sig lyktornas matta lägor som en rad af nebulosor.

Sigrid har gjort allt för att intala sig mod. Det bästa hon kunde göra, vore ju att försöka hålla sig lugn. Icke dess mindre befinner hon sig i ett tillstånd af häftig nervös spänning.

Det minsta ljud tar gigantiska proportioner, medförför hemskas utläggningar af hennes öfverretade hjärna. Hvarje steg i korridoren nära fram till henne som en yttring af hennes öde. Hon darar häftigt i hela kroppen, kallsvedtas, färdig att dagna under ansträngningar. Repet spännes och glider, blir sedan slapp — Ivan är då nere nu! Så börjar det åter löpa i krampen. Där är snaran uppe igen. Nu är det Sigrids tur...

Allt är svart i svart; den rama nyktra verkligheten, öppnande sig emot henne i form af ett vidunderligt, becksvart jättegap, färdigt att sluka henne med hull och hår.

Hon blir stående obeslutsam; hon fasar inför det svindlande djupet. Men det gäller ju lifvet. Hon börjar tråda snaran över sig, så, som Ivan lärt henne.

Men då hon skall stiga upp i fönstret, öfverfalles hon af en vanvettig förskräckelse. Hon hisnar gång på gång, så ofta hon ser ned.

Då ljuder Ivans lystringsrop upp till henne.

Hon sätter sig ånyo på fönsterbrädet. Men återigen griper hon af den besinningslös förskräckelsen. Hon börjar vackla. I sista ögonblicket kastar hon kroppen inåt rummet och undgår på sā sätt en säker död.

Kallsvedten, sipprande fram ur hvarje por, bildar hela mönster af små perlor öfver hennes ansikte, fastklipbar häret vid tinningarna. Hon håller på att kyfvas af pulsslagen i halsen. Och genom all denna fasa fräter sig den tanken fram, att hon kanske icke skall våga försöket.

Ivan blir otälig. Då hon visar sig i fönstret, ropar han ifrigt åt henne att skynda på. Hon borde taga en cognac eller, i värsta fall, dricka litet vatten — det skulle lugna henne, vore hon rädd.

Med repet rasslande efter sig, stappar hon fram till bordet, håller mekaniskt i ett glas — det mest kommer utanför — och tömmer det.

Stirrande ut i mörkret, blir hon ett ögonblick stående — orörlig. Men så — med ett spräng — är hon uppe i fönstret, höjer blicken mot den svarta himlen, griper linan och — störtar utfor...

Ett par sekunder rasslar repet; så

följer en häftig knyck i krampen, ett kort, halvkväft skri och det blir tyxt.

(Forts.)

Jag är så glad, att du kommit! — jag har varit halfdöd af förskräckelse. Men tror du, att jag kan manövrera... det med hissningen?...

Já, vars. Det är mindre kinkigt än du inbillar dig. Jag skall för resten fira mig ner först, så du kan se här det går till.

Han tar fram repet.

Se, så här gör man: Du lägger detta om lifvet, eller sätter dig i snaröppningen — det blir kanske bäst —

drar till så mycket du kan, trär tåget genom krampen och gör fast. Här skall du få se — han tager fram järnpjesen ur byxfickan — den här skrufvar jag in och så firar du dig sakta ner, under det du håller i den motsatta ändan af tåget, som löper upp, förstäs, eftersom du sjunker nedåt.

Van och händig skrufvar han krampen fast i fönsterposten. Sigrid ser på, skälvande af sinnesrörelse. Hvad gäller det icke i dessa ögonblick! Åh, hon vill så gärna vara stark...

Då arbetet är färdigt, sätter han sig i snaran, pröfvande. Jo, alt är riktigt.

Så får Sigrid försöka. Hon förstår det nog, är endast rädd för svindel, eller att blifva feg i sista minut.

Tiden lider — ögonblicken är dyrbara. Man får skynda...

Sigrid hastar bakom en skärm, sliter med darrande händer af sig sin stå och framträder snart igen, iförd en tufflig klädning. Hon ser nu ut som en tjänstekvinna.

Slutligen är alt färdigt. Ivan klappar henne uppmontrande på axeln och närmar sig fönstret, för att speja. Ingen synes till. I nästa ögonblick sitter han på fönsterbrädet med snaran om lifvet! En sekund och Sigrid ser honom försvinna i det mörka djupet.

Repet spännes och glider, blir sedan slapp — Ivan är då nere nu! Så börjar det åter löpa i krampen. Där är snaran uppe igen. Nu är det Sigrids tur...

Allt är svart i svart; den rama nyktra verkligheten, öppnande sig emot henne i form af ett vidunderligt, becksvart jättegap, färdigt att sluka henne med hull och hår.

Hon blir stående obeslutsam; hon fasar inför det svindlande djupet. Men det gäller ju lifvet. Hon börjar tråda snaran över sig, så, som Ivan lärt henne.

Men då hon skall stiga upp i fönstret, öfverfalles hon af en vanvettig förskräckelse. Hon hisnar gång på

gång, så ofta hon ser ned.

Då ljuder Ivans lystringsrop upp till henne.

Hon sätter sig ånyo på fönsterbrädet. Men återigen griper hon af den besinningslös förskräckelsen. Hon börjar vackla. I sista ögonblicket kastar hon kroppen inåt rummet och undgår på sā sätt en säker död.

Kallsvedten, sipprande fram ur hvarje por, bildar hela mönster af små perlor öfver hennes ansikte, fastklipbar häret vid tinningarna. Hon håller på att kyfvas af pulsslagen i halsen. Och genom all denna fasa fräter sig den tanken fram, att hon kanske icke skall våga försöket.

Ivan blir otälig. Då hon visar sig i fönstret, ropar han ifrigt åt henne att skynda på. Hon borde taga en cognac eller, i värsta fall, dricka litet vatten — det skulle lugna henne, vore hon rädd.

Med repet rasslande efter sig, stappar hon fram till bordet, håller mekaniskt i ett glas — det mest kommer utanför — och tömmer det.

Stirrande ut i mörkret, blir hon ett ögonblick stående — orörlig. Men så — med ett spräng — är hon uppe i fönstret, höjer blicken mot den svarta himlen, griper linan och — störtar utfor...

Ett par sekunder rasslar repet; så

följer en häftig knyck i krampen, ett kort, halvkväft skri och det blir tyxt.

(Forts.)

Förtjena 5 à 10 kr. pr dag
genom att salja Visitkort för John Fröberg,
Finspong. — Prover gratis men ej franco.
(60)

YALTA *
BÄSTA EGYPTISKA CIGARETT
Partilager hos
KNUT WIBERG, STOCKHOLM